KDYŽ ŽIJEME EVANGELIUM

SLOVO ŽIVOTA

Chiara Lubichová | Slovo života z března 2005
Upravilo Centrum Chlapci a děvčata za jednotu

"Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?"
(Mt 27,46)

Existuje-li nějaké tajemství u našem životě, pak je to bolest.

Rádi bychom se jí vyhnuli, ale dřív nebo později vždycky přijde. Od obyčejné bolesti hlavy, která nás otravuje u té nejjednodušší každodenní činnosti, přes pokoření, když neuděláme zkoušku, nehodu na ulici, při níž ztratíme přítele nebo někoho z příbuzných po úzkost z válek, z terorismu, přírodních katastrof...

Tváří v tvář bolesti se cítíme být bezmocní.
Často i ten, kdo je nám nablízku a má nás rád, není schopen nám pomoci bolest vyřešit;
A přece nám někdy stačí, že ji s námi někdo sdílí, třeba i v tichosti a beze slov.

Tak to udělal Ježíš: stal se blízkým každému člověku a sdílí s námi úplně všechno.
A ještě víc: vzal na sebe každou naši bolest, vzal na sebe naše bolesti až do té míry, že křičel:

"Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?"

Ježíš na kříži, právě ve chvíli, kdy prožívá pocit nekonečného odloučení od Otce, vyčerpá s nesmírným a nepředstavitelným úsilím v jeho lásku a znovu se mu úplně odevzdává:

"OTČE, DO TVÝCH RUKOU ODEVZDÁVÁM SVÉHO DUCHA."

Když zakoušíme silnou bolest, jakoukoli bolest, zkusme i my vynaložit úsilí a s vírou v Jeho lásku říct:

"MILUJI TĚ V TÉTO BOLESTI, JEŽÍŠI OPUŠTĚNÝ. JSI TO TY, KDO NA SEBE BERE MOU BOLEST A PŘICHÁZÍ MĚ NAUŠTÍVIT. TEDY TEBE CHCI, OBJÍMÁM TĚ!"

TATO LÁSKA PŘITAHUJE DARY DUCHA SVATÉHO: POKOJ, SVĚTLO, ZAZÁŘÍ V NÁS MIMOŘÁDNÁ RADOST.

ZKUŠENOSTI ZE SVĚTA

Nedávno jsem si najednou pomyslela, aniž bych měla nějaký konkrétní důvod, že by bylo všechno mnohem jednodušší, kdybych přestala žít evangelium. Už bych se nemusela namáhat „milovat jako první" a „milovat všechny"! Už jsem nevěřila, všechno mi připadalo zbytečné a skoro nesmyslné: ztratila jsem Ježíše! Bylo to hrozné, byla jsem sama a strašně nešťastná. Jedna část ve mně Ježíše chtěla, a druhá ho odmítala. Hodně jsem se modlila, i když jsem měla pocit, že On už není.
Jednou v neděli večer jsem šla na mši: v podstatě jsem nedávala pozor, nechtělo se mi. Byla jsem hrozně smutná.

Potom jsem zvedla oči a viděla jsem Ježíše na kříži: Ježíše, který křičí z kříže svou opuštěnost od Otce. Ten kříž byl něčím zvláštní, protože jsem se i já cítila právě tak opuštěná. Zdálo se, jako by přišel ke mně.

V tom okamžiku jsem vstoupila do své bolesti, milovala jsem Ježíše, protože jsem rozpoznala, že on se skrývá i v tom mém zármutku a v mých pochybnostech.

Cítila jsem, jak ve mně vytryskla radost. Říkala jsem si, že jsem měla veliké štěstí. Děkovala jsem Bohu. Nikdy jsem nezakusila tak velkou lásku.

(A. Španělsko)

